

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“

ФИЛОЛОГИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ

VI МЕЖДУНАРОДЕН СТУДЕНТСКИ И УЧЕНИЧЕСКИ КОНКУРС ПО ПРЕВОД
„ТРАНСФОРМАЦИИ 2021“

НИДЕРЛАНДСКИ ЕЗИК – рубрика „Поезия“

DIT EILAND

J. Slauerhoff

Voor de zachtmoedigen, verdrukten,
Tot geregelde arbeid onwilligen,
Voor de met moedwil mislukten
En de grootsch onverschilligen,

De reine roekeloozen,
Door het kalm leven verworpen,
Die boven steden en dorpen
De woestenijen verkozen,

Die zonder een zegekrans
Streden verloren slagen
En 't liefst met hun fiere lans
De wankelste tronen schragen;

Voor allen, omgekomen
Door hun dédain voor profijt,
Slechts beheerscht door hun droomen
De spot der bezitters ten spijt,

Neem ik bezit van dit eiland,
Plant ik de zwarte vlag,
Neem iedere natie tot vijand,
Erken slechts 't azuur als gezag.

Wie nadert met goede bedoeling:
Handel, lust of bekeering,
Wordt geweerd aan 't rif door bezwering
Of in 't atol door onderspoeling.
Oovral op aarde heerscht orde,
Men late mijn eiland met rust;
't Blijft woest, zal niet anders worden
Zoolang ik kampeer op zijn kust.

НИДЕРЛАНДСКИ ЕЗИК – рубрика „Проза“

DE KERSTAVOND VAN ZUSTER MAGNUSSEN

Gerard Reve

Zuster Magnussen bewoog zich vastberaden, soms recht tegen de stroom in, door de dichte massa van winkelende mensen voort, waaruit een gezoem opsteeg als van zware, hoornige insecten. Uit de geopende deuren van de winkels vloeiden zachte liederen naar buiten, op de achtergrond waarvan men het ijl gebengel van klokjes kon onderscheiden. De gelaten van de mensen, beschenen door het sneeuwblauwe licht van de etalages, waren gespannen in een ondoorgrondelijke, nerveuze vreugde. Vrijwel iedereen scheen haast te hebben. Geen wonder, want het was al donker en binnen het uur zouden alle zaken gesloten zijn.

Zuster Magnussen had haar boodschappen al gedaan. Herhaalde malen werd haar tas tussen de opeengeperste lichamen vastgeklemd, en moest ze haar greep verstevigen om hem niet kwijt te

raken. De drukte scheen nog toe te nemen: soms kon ze in het geheel niet meer verder, en wachtte ze geduldig tot een groep kijkers zich van een etalage met bewegend speelgoed had losgemaakt, en haar weer verder in de gewenste richting meezoog.

Ze was moe, en haar voeten deden haar een beetje pijn, maar het oponthoud dat de drommen kijkers haar berokkenden, ontstemde haar niet. Het kwam de mensen toe, hun Kerstfeest. Voor Zuster Magnussen betekende het niet veel. Ze stond er nooit lang bij stil; trouwens, ze had in haar leven nooit veel tijd voor feestvieren gehad. Als vijftienjarig meisje was ze in de verpleging gegaan en nu, in haar zes en vijftigste jaar, was ze zaalzuster in hetzelfde ziekenhuis waar ze na het voltooien van haar opleiding in dienst was getreden. Er was altijd zo veel te doen! Klaar was men eigenlijk nooit.

Soms had ze de avond van Kerstmis in het ziekenhuis doorgebracht, maar misschien evenveel malen was ze thuis geweest, naar het rooster van de dienst aanwees. En ook deze avond zou ze thuis zijn.

Nog eenmaal verdween haar tanige, schrale gestalte in de menigte, zodat alleen het rode haar, met het verpleegsterskapje er op, zichtbaar bleef, maar toen had ze het einde van de winkelstraat bereikt, en kon ze zich uit de stroom losmaken.

Ze nam de zware tas nu onder de arm. De tas bevatte geen pakjes of geschenken, maar uitsluitend levensmiddelen, en wat lectuur voor haar komende vrije dag.

Zuster Magnussen mocht nuchter zijn, juist op dit ogenblik, nu het gezoem om haar heen was verstomd, en ze het getingel van de klokjes en het gezang uit de winkels niet meer hoorde, maakte zich iets van de weemoed van haar meester, waarvan elke Kerstviering doortrokken is: vrede op aarde, de geboorte van Gods Zoon, lange treinreizen, druilerig, donker weer, dat de mensen in fel verwarmde vertrekken bijeendreef, schittering van verzilverd glas, gemorste kunstsneeuw, bergen verfrommeld pakpapier en de geheime geur, droevig als een jeugdherinnering - de geur van kaarsvet en warm geworden dennenaïden.